2) Lze se domnívat, že pokud takové vozidlo podléhalo v některém členském státě podobné dani, neboli dani ze znečištění životního prostředí (se stejným pojmovým obsahem a cílem), za účelem respektování životního prostředí v souladu se zásadami a cíli podle článku 174 Smlouvy o ES a násl.), je možné při první registraci v jiném členském státě uplatnit tuto daň ze znečištění životního prostředí se stejnými cíli stanovenými v článku 174 Smlouvy o ES a násl., přestože na vozidlo byla již dříve uplatněna daň ze znečištění životního prostředí v jiném členském státě?

3) Lze se konečně v případě, že takové motorové vozidlo nepodléhalo v jiném členském státě dani ze znečištění životního prostředí (protože tato daň neexistuje nebo z jiného důvodu), ale při následné registraci v jiném členském státě, například v Rumunsku, kde se tato daň platí, podléhá vozidlo v tomto státě při první registraci dani ze znečištění životního prostředí, domnívat, že jsou porušeny zásady celní unie a [zákazu] nepřímé vnitrostátní ochrany stanovené články 23, 25 a 90 Smlouvy o ES?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hof van Cassatie van België (Belgie) dne 17. března 2010 — Greenstar-Kanzi Europe NV v. 1) Jean Hustin, a 2) Jo Goossens

(Věc C-140/10)

(2010/C 161/27)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hof van Cassatie van België

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: Greenstar-Kanzi Europe NV

Odpůrci: Jean Hustin, Jo Goossens

Předběžné otázky

1) Má být článek 94 nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 o odrůdových právech Společenství [1], ve znění nařízení Rady (ES) č. 873/2004 ze dne 29. dubna 2004 [2], ve spojení s čl. 11 odst. 1, čl. 13 odst. 1 až 3, články 16, 27 a článkem 104 uvedeného nařízení č. 2100/94 vykládán v tom smyslu, že držitel nebo oprávněný uživatel mohou podat žalobu týkající se protiprávního jednání proti tomu, kdo provádí úkony ve vztahu k materiálu, který mu byl prodán nebo na něj převeden nabyvatelem licence, pokud nebyla dodržena omezení sjednaná podle licenční smlouvy mezi ním a držitelem odrůdového práva Společenství pro případ prodeje tohoto materiálu?

2) Jestliže bude otázka 1 zodpovězena kladně, je pro přezkum tohoto porušení významné, zda ten, kdo provádí výše uvedené úkony, znal omezení uložená v dotčené licenční smlouvě, nebo se o něm předpokládá, že je znal?

---

[1] Úř. věst. L 227, s. 1; Zvl. vyd. 03/16, s. 390.
[2] Úř. věst. L 162, s. 38; Zvl. vyd. 03/45, s. 178.

Žaloba podaná dne 16. března 2010 — Evropská komise v. Nizozemské království

(Věc C-141/10)

(2010/C 161/28)

Jednací jazyk: nizozemština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: V. Kreuschitz a M. van Beek)

Žalované: Nizozemské království

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Nizozemské království tím, že nepřijalo veškerá opatření nezbytná k odstranění úpravy, na základě které nejsou vyplácena určitá plnění sociálního zabezpečnění státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie pracujícím na ropných těžebních zařízeních v Nizozemsku, porušilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 13 odst. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 nařízení (EHS) 1408/71 [1], jakož i z článků 45 až 48 SFEU;

— uložit Nizozemskému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

1) Evropský parlament žádal v poslední době opakovaně Komisi o informace týkající se portugalských státních příslušníků s trvalým pobytem v Portugalsku, zaměstnaných na ropných těžebních zařízeních na nizozemském kontinentálním šelfu, kteří nepožívají stejných pracovních podmínek a stejné sociální ochrany jako zaměstnanci s trvalým bydlištěm v Nizozemsku.

2) V důsledku toho zaslala Komise Nizozemsku podle článku 226 ES (nyní článek 258 SFEU) výzvu dopisem a odůvodněné stanovisko. V něm uvedla, že právní předpisy Nizozemska týkající se sociálního zabezpečení se musejí uplatňovat i na ty pracovníky na nizozemských ropných těžebních zařízeních, kteří jsou státními příslušníky jiných členských států Evropské unie. Odmítání nizozemských orgánů poskytnout těmto osobám jejich dávky sociálního zabezpečení je neslučitelné s hlavou II nařízení (ES) č. 1408/71, zejména s jeho čl. 13 odst. 2 písm. a), jakož i s články 39 ES až 42 ES (nyní články 45 až 48 SFEU).

3) Nizozemsko k dnešnímu dni ještě nepřijalo opatření k odstranění vnitrostátní právní úpravy, podle které se určité dávky sociálního zabezpečení nevyplácejí státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie zaměstnaným na ropných těžebních zařízeních v Nizozemsku.

4) Na základě této skutečnosti dospěla Komise k závěru, že Nizozemsko tím, že odmítlo vyplácet určité dávky sociálního zabezpečení státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie zaměstnaným na ropných těžebních zařízeních v Nizozemsku, porušilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 13 odst. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 nařízení (EHS) č. 1408/71 a z článků 45 až 48 SFEU

[1] Nařízení Rady (ES) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. L 149, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 35).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hof van Beroep te Brussel dne 29. března 2010 — Express Line NV v. Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

(Věc C-148/10)

(2010/C 161/29)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hof van Beroep te Brussel

Účastníci původního řízení

Žalobce: Express Line NV

Žalovaný: Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

Předběžné otázky

1) Mají být ustanovení směrnice 97/67/ES [1] ze dne [15.] prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby ve znění směrnice 2002/39/ES [2] a zejména, její článek 19, aniž by se však omezovalo pouze na něj, rovněž při zohlednění změn provedených směrnicí 2008/6/ES, které musí být do vnitrostátního práva provedeny nejpozději do 31. prosince 2010, chápána a vykládána v tom smyslu, že členské státy nejsou oprávněny poskytovatelům poštovních služeb, které nejsou všeobecnými službami, povinně stanovit vnější postup projednávání reklamací, vzhledem k tomu, že:

   i) směrnice představuje, ve vztahu k použitelným postupům projednávání reklamací k ochraně uživatelů poštovních služeb, úplnou harmonizaci, nebo

   ii) tato povinnost se směrnicí 2002/39/ES ukládá pouze poskytovatelům všeobecných služeb a od zavedení směrnice 2008/6/ES všem poskytovatelům všeobecných služeb, zatímco členské státy podle znění čl. 19 odst. 1 pododstavce 2 směrnice 2008/6/ES [3] pouze podporují rozvoj nezávislých mimosoudních mechanismů k urovnávání sporů mezi poskytovateli jiných poštovních služeb, než jsou služby všeobecné, a konečnými spotřebiteli, avšak nemohou je stanovit.

2) Mají být zásady volného pohybu služeb (články 49 a násl. ES, nyní články 56 a násl. SFEU), jestliže odpověď na první otázku zní v tom smyslu, že poštovní směrnice jako taková nebrání členským států v tom, aby povinně stanovily vnější postup projednávání reklamací, jak je pro poskytovatele všeobecných služeb upraven v čl. 19 odst. 2 pododstavce 1, také pro poskytovatele poštovních služeb, které nejsou všeobecnými službami, vykládány v tom smyslu, že omezení volného pohybu služeb zavedená členským státem na základě naléhavých důvodů obecného zájmu k ochraně spotřebitele, jejichž prostřednictvím se vnější postup projednávání reklamací, jak je pro poskytovatele všeobecných služeb upraven v čl. 19 odst. 2 pododstavci 1, povinně stanoví rovněž pro poskytovatele poštovních služeb, které nejsou všeobecnými službami, jsou slučitelná s SFEU i tehdy, jestliže se při uplatňování dotčeného postupu projednávání reklamací nečiní žádný rozdíl mezi reklamacemi spotřebitelů